

251

UCHWAŁA Nr 164 RADY MINISTRÓW

z dnia 12 września 1988 r.

w sprawie specjalizacji zawodowej ekonomistów.

W celu zwiększenia roli postępu ekonomiczno-organizacyjnego, podnoszenia kwalifikacji zawodowych ekonomistów i ich twórczej aktywności, zgodnie z wnioskami uchwał: XIV Krajowego Zjazdu Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego, Zjazdu Stowarzyszenia Księgowych w Polsce i Zjazdu Towarzystwa Naukowego Organizacji i Kierownictwa oraz na podstawie art. 27 ust. 2 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 15 lipca 1961 r. o rozwoju systemu oświaty i wychowania (Dz. U. Nr 32, poz. 160, z 1971 r. Nr 12, poz. 115, z 1972 r. Nr 16, poz. 114, z 1975 r. Nr 45, poz. 234 oraz z 1984 r. Nr 49, poz. 253) i art. 79 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1981 r. Nr 6, poz. 23, z 1982 r. Nr 31, poz. 214, z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 35, poz. 162, z 1986 r. Nr 42, poz. 201, z 1987 r. Nr 21, poz. 124 oraz z 1988 r. Nr 20, poz. 134) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się I i II stopień specjalizacji zawodowej ekonomistów i techników ekonomistów, jako formę uznania wysokich kwalifikacji zawodowych i ich twórczej pracy. Specjalizację zawodową mogą uzyskać ekonomiści i osoby ze średnim wykształceniem ekonomicznym w dziedzinach ekonomicznych, określonych w załącznikach nr 1 i 2 do niniejszej uchwały.

2. O nadanie I i II stopnia specjalizacji zawodowej mogą ubiegać się ekonomiści z wyższym wykształceniem i osoby ze średnim wykształceniem ekonomicznym, jeżeli są czynni zawodowo w dziedzinach ekonomicznych oraz wyróżniają się szczególnymi osiągnięciami w tym zakresie, a także ukończyli z wynikiem pozytywnym studia podyplomowe lub kursy specjalistyczne o tematyce zgodnej z kierunkiem wykonywanej pracy.

§ 2. O uzyskanie I stopnia specjalizacji zawodowej mogą ubiegać się:

- 1) ekonomiści z wyższym wykształceniem, którzy wykazują się:
  - a) potwierdzonymi przez zakład pracy wymiernymi osiągnięciami, przyczyniającymi się w szczególności do usprawnienia organizacji produkcji, poprawy jakości wyrobów i usług, oszczędności surowców, materiałów, paliw i energii, wzrostu wydajności pracy, rozwiązań organizacyjno-ekonomicznych, poprawy rentowności przedsiębiorstwa, efektywności inwestowania i wzrostu eksportu,
  - b) co najmniej pięcioletnim stażem pracy, zgodnym z kierunkiem specjalizacji,
  - c) posiadaniem dyplomu ukończenia studium podyplomowego lub dyplomem ukończenia kursu specjalistycznego, zgodnego z kierunkiem specjalizacji, zakończonego egzaminem albo dyplomem biegłego księgowego,
  - d) znajomością języka obcego w stopniu umożliwiającym korzystanie z literatury specjalistycznej;

2) osoby ze średnim wykształceniem ekonomicznym, które wykazują się:

- a) osiągnięciami w zakresie opracowania lub współudziału w opracowaniu nowych rozwiązań lub przedsięwzięć organizacyjno-ekonomicznych, dających pozytywne rezultaty, potwierdzone przez zakład pracy,
- b) co najmniej siedmioletnim stażem pracy w zawodzie i specjalności, w których uzyskały tytuł technika ekonomisty lub tytuł równorzędny i w których zakresie ubiegają się o stopień specjalizacji zawodowej, oraz które są zatrudnione na stanowiskach wymagających tych kwalifikacji,
- c) posiadaniem tytułu technika ekonomisty lub tytułu równorzędnego określonej specjalności ekonomicznej,
- d) ukończeniem kursu doskonalenia zawodowego, zgodnego tematycznie z kierunkiem specjalizacji, organizowanego przez Polskie Towarzystwo Ekonomiczne, Stowarzyszenie Księgowych w Polsce, Towarzystwo Naukowe Organizacji i Kierownictwa lub przez resortowy ośrodek doskonalenia kadr.

§ 3. O uzyskanie II stopnia specjalizacji zawodowej mogą ubiegać się osoby, które uzyskały I stopień specjalizacji zawodowej lub posiadają stopień naukowy doktora nauk ekonomicznych, a ponadto wykazują się:

- 1) ekonomiści z wyższym wykształceniem:
  - a) wiedzą specjalistyczną w dziedzinie, w której ekonomista ubiega się o specjalizację; szczególne wymagania w tym zakresie określi Zarząd Główny Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego w porozumieniu z Zarządami Głównymi Stowarzyszenia Księgowych w Polsce i Towarzystwa Naukowego Organizacji i Kierownictwa, a w przypadku specjalizacji w zakresie współpracy gospodarczej z zagranicą — w porozumieniu z Ministrem Współpracy Gospodarczej z Zagranicą,
  - b) potwierdzonymi przez zakład pracy dalszymi wymiernymi osiągnięciami w dziedzinie zgodnej z kierunkiem specjalizacji, a w szczególności autorstwem lub współautorstwem zastosowanych prac naukowo-badawczych, projektowanych rozwiązań ekonomiczno-organizacyjnych, analiz i ocen przedsięwzięć gospodarczych, przyczyniających się do wydajnej poprawy efektywności gospodarowania, rozwoju handlu zagranicznego i wzrostu udziału Polski w międzynarodowym podziale pracy,
  - c) znajomością dwóch języków obcych w stopniu umożliwiającym korzystanie z literatury specjalistycznej,
  - d) co najmniej dwuletnim stażem pracy po uzyskaniu I stopnia specjalizacji zawodowej;

- 2) osoby ze średnim wykształceniem ekonomicznym;
- a) pozytywną oceną pracy zawodowej i potwierdzonymi przez zakład pracy dalszymi osiągnięciami w pracach organizacyjno-ekonomicznych, które przyniosły konkretne efekty ekonomiczne,
  - b) ukończeniem kursu doskonalenia zawodowego, organizowanego przez Polskie Towarzystwo Ekonomiczne, Stowarzyszenie Księgowych w Polsce i Towarzystwo Naukowe Organizacji i Kierownictwa dla techników ekonomistów lub równorzędnych ubiegających się o II stopień specjalizacji zawodowej,
  - c) znajomością co najmniej jednego języka obcego w stopniu umożliwiającym korzystanie z literatury fachowej,
  - d) co najmniej pięcioletnim stażem pracy po uzyskaniu I stopnia specjalizacji zawodowej.

§ 4. 1. Postępowanie zmierzające do ustalenia, czy osoba ubiegająca się o uzyskanie I lub II stopnia specjalizacji zawodowej spełnia warunki określone w § 2 i 3, przeprowadza na wniosek zainteresowanego oddział wojewódzki Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego albo właściwe dla danej dziedziny ekonomicznej Stowarzyszenie Księgowych w Polsce, Towarzystwo Naukowe Organizacji i Kierownictwa, Polskie Towarzystwo Statystyczne, Polskie Stowarzyszenie Marketingu i Polskie Towarzystwo Towaroznawcze, a w zakresie handlu zagranicznego — Centrum Doskonalenia Kadr Handlu Zagranicznego.

2. Zakład pracy zatrudniający ekonomistów lub osoby ze średnim wykształceniem ekonomicznym, ubiegających się o uzyskanie stopnia specjalizacji zawodowej, jest obowiązany do udzielenia im pomocy, w szczególności w gromadzeniu dokumentacji dotyczącej dorobku i efektów ich osiągnięć.

§ 5. 1. Zarząd Główny Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego powołuje Główną Komisję Specjalizacji Zawodowej Ekonomistów, zwaną dalej „Główną Komisją”, oraz ustala zasady jej działania.

2. W skład Głównej Komisji wchodzi przedstawiciele: Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego, Ministra Edukacji Narodowej, Ministra Współpracy Gospodarczej z Zagranicą, Ministra Finansów, Ministra Pracy i Polityki Socjalnej, Stowarzyszenia Księgowych w Polsce i Towarzystwa Naukowego Organizacji i Kierownictwa oraz przewodniczący oddziałowych komisji specjalizacji zawodowej ekonomistów, o których mowa w § 6.

3. Do zadań Głównej Komisji należy:

- 1) ustalanie wytycznych i zasad działania oddziałowych komisji specjalizacji zawodowej ekonomistów i techników ekonomistów oraz szczegółowego trybu postępowania w sprawie nadania lub cofania stopni specjalizacji zawodowej,
- 2) występowanie do Prezydium Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego o nadanie stopni specjalizacji zawodowej ekonomistom na wniosek oddziałowych komisji,
- 3) nadzór nad przestrzeganiem przez oddziałowe komisje zasad i trybu postępowania w sprawach o nadanie stopni specjalizacji zawodowej,
- 4) nadzór nad przestrzeganiem przez komisje oddziałowe kryteriów, które powinni spełniać ekonomiści

i osoby ze średnim wykształceniem ekonomicznym, ubiegający się o nadanie stopni specjalizacji zawodowej,

- 5) kontrola zasadności decyzji oddziałowych komisji w sprawach o nadanie stopni specjalizacji zawodowej oraz odwołań od ich decyzji,
- 6) przedstawianie Zarządowi Głównemu Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego wniosków dotyczących przebiegu działań w zakresie specjalizacji zawodowej ekonomistów i osób ze średnim wykształceniem ekonomicznym,

§ 6. 1. Zarządy oddziałów wojewódzkich Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego, w uzgodnieniu z Główną Komisją, powołują oddziałowe komisje specjalizacji zawodowej ekonomistów i techników ekonomistów, zwane dalej „oddziałowymi komisjami”.

2. W skład oddziałowych komisji wchodzi przedstawiciele Stowarzyszenia Księgowych w Polsce, Towarzystwa Naukowego Organizacji i Kierownictwa oraz Centrum Doskonalenia Kadr Handlu Zagranicznego.

3. Do zadań oddziałowych komisji należy:

- 1) prowadzenie postępowania specjalizacyjnego,
- 2) ocena dorobku twórczego i pracy zawodowej ekonomistów i osób ze średnim wykształceniem ekonomicznym, z uwzględnieniem opinii zakładu pracy,
- 3) stwierdzenie, że ekonomista i osoba ze średnim wykształceniem ekonomicznym spełnia warunki niezbędne do uzyskania odpowiedniego stopnia specjalizacji zawodowej bądź do przedłużenia uprawnień do dodatku, o którym mowa w § 9 ust. 2 i 4,
- 4) inicjowanie kierunków doskonalenia zawodowego, o których mowa w § 2 pkt 1 lit. c) i pkt 2 lit. c) oraz § 3 pkt 2 lit. b), a także ocenianie treści programów tego doskonalenia,
- 5) powoływanie komisji egzaminacyjnych,
- 6) przedstawianie Głównej Komisji wniosków o nadanie stopnia specjalizacji zawodowej ekonomisty.

§ 7. 1. Stopnie specjalizacji zawodowej ekonomistów nadaje Prezydium Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego na wniosek Głównej Komisji Specjalizacji Zawodowej Ekonomistów.

2. Stopnie specjalizacji zawodowej techników ekonomistów nadają właściwe zarządy wojewódzkie Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego, na wniosek oddziałowych komisji.

§ 8. Ekonomiści i osoby ze średnim wykształceniem ekonomicznym, którzy uzyskali I lub II stopień specjalizacji zawodowej, otrzymują dyplom, według wzorów ustalonych przez Polskie Towarzystwo Ekonomiczne.

§ 9. 1. Ekonomista, który uzyskał I lub II stopień specjalizacji zawodowej, ma prawo:

- 1) posługiwać się tytułem „ekonomista specjalista I stopnia” lub „ekonomista specjalista II stopnia”, niezależnie od stopnia naukowego i tytułu zawodowego,
- 2) do awansowania w pierwszej kolejności, w warunkach obowiązujących zasad awansowania.

2. Ekonomista, który uzyskał I lub II stopień specjalizacji zawodowej, przysługuje, przez okres pięciu lat od

daty jego uzyskania, dodatek do wynagrodzenia wynoszący miesięcznie:

- 1) po uzyskaniu I stopnia specjalizacji — do 20% wynagrodzenia zasadniczego,
- 2) po uzyskaniu II stopnia specjalizacji — do 25% wynagrodzenia zasadniczego.

3. Technik ekonomista, który uzyskał I lub II stopień specjalizacji zawodowej, ma prawo używania tytułu zawodowego określonego w świadectwie (dyplomie) ukończenia szkoły, uzupełnionego odpowiednim stopniem specjalizacji zawodowej.

4. Technikowi ekonomiście, który uzyskał stopień specjalizacji zawodowej, przysługuje przez okres pięciu lat od daty uzyskania specjalizacji dodatek do wynagrodzenia wynoszący miesięcznie:

- 1) po uzyskaniu I stopnia specjalizacji — do 15% wynagrodzenia zasadniczego,
- 2) po uzyskaniu II stopnia specjalizacji — do 20% wynagrodzenia zasadniczego.

§ 10. Ekonomiści lub osoby ze średnim wykształceniem ekonomicznym, którzy uzyskali I lub II stopień specjalizacji zawodowej, podlegają wpisaniu do właściwych rejestrów specjalistów, prowadzonych przez Polskie Towarzystwo Ekonomiczne.

§ 11. 1. Dodatek, o którym mowa w § 9 ust. 2 i 4, wypłaca zakład pracy ekonomistom i osobom ze średnim wykształceniem ekonomicznym, zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku zgodnym z kierunkiem uzyskanej specjalizacji, ze środków przeznaczonych na wynagrodzenia. W przypadku zbiegu uprawnień do wypłaty dodatku z tytułu dwóch specjalizacji zawodowych, przysługuje tylko jeden dodatek wybrany przez zainteresowanego.

2. Dodatek może być wypłacany przez następne okresy pięcioletnie, pod warunkiem wykazania się dalszymi osiągnięciami zawodowymi potwierdzonymi przez zakład pracy i ocenionymi pozytywnie w trybie ustalonym do nadania stopnia specjalizacji zawodowej.

3. Dodatek nie przysługuje osobom posiadającym specjalizację zawodową I lub II stopnia, które porzuciły pracę lub z którymi rozwiązano stosunek pracy z ich winy, przez okres 12 miesięcy od podjęcia następnej pracy.

§ 12. 1. Dodatek z tytułu specjalizacji zawodowej I lub II stopnia przysługuje we wszystkich zakładach pracy, chyba że przepisy szczególne zawierają odrębne uregulowania w tym zakresie.

2. Wysokość dodatku ustala kierownik zakładu pracy.

3. W zakładach pracy, w których zostały wprowadzone zakładowe systemy wynagradzania, o prawie do dodatku z tytułu specjalizacji zawodowej decyduje treść porozumienia zawartego na podstawie przepisów ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. o zasadach tworzenia zakładowych systemów wynagradzania (Dz. U. z 1988 r. Nr 28, poz. 196).

4. Zakład pracy zatrudniający ekonomistę i osobę ze średnim wykształceniem ekonomicznym może zrefundować poniesione przez niego koszty przewodu specjalizacyjnego, po uzyskaniu stopnia specjalizacji zawodowej.

§ 13. Wydatki związane z działalnością Głównej Komisji i oddziałowych komisji specjalizacji zawodowej ekonomistów i techników ekonomistów są pokrywane ze środków: Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego, Stowarzyszenia Księgowych w Polsce i Towarzystwa Naukowego Organizacji i Kierownictwa.

§ 14. W okresie do 1990 r. o nadanie II stopnia specjalizacji zawodowej ekonomistów i techników ekonomistów mogą ubiegać się osoby nie posiadające I stopnia specjalizacji zawodowej, które wykazają się co najmniej 15-letnim stażem pracy po uzyskaniu dyplomu ekonomisty lub dyplomu technika ekonomisty, w zawodzie i specjalności, w których uzyskały dyplom ekonomisty lub dyplom technika ekonomisty i w których ubiegają się o stopień specjalizacji zawodowej, jeżeli spełniają pozostałe warunki, określone w niniejszej uchwale.

§ 15. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

Załącznik nr 1 do uchwały nr 164
Rady Ministrów z dnia 12 września
1988 r. (poz. 251)

WYKAZ DZIEDZIN EKONOMICZNYCH, W KTÓRYCH EKONOMIŚCI MOGĄ UZYSKAĆ STOPNIE SPECJALIZACJI ZAWODOWEJ

Lp.	Nazwa dziedziny
1	Ekonomiki branżowe według klasyfikacji zawodów i specjalności występujących w gospodarce narodowej (zarządzenie nr 47 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 10 grudnia 1981 r.)
2	Ekonomika pracy i polityka społeczna
3	Finanse
4	Gospodarka miejska
5	Międzynarodowe stosunki gospodarcze
6	Organizacja pracy i zarządzanie
7	Organizacja przetwarzania danych i rachunkowość
8	Planowanie gospodarki narodowej
9	Ekonometria
10	Statystyka
11	Ergonometria
12	Towaroznawstwo

Załącznik nr 2 do uchwały nr 164
Rady Ministrów z dnia 12 września
1988 r. (poz. 251)

WYKAZ DZIEDZIN EKONOMICZNYCH, W KTÓRYCH OSOBY ZE ŚREDNIM WYKSZTAŁCENIEM
EKONOMICZNYM MOGĄ UZYSKAĆ STOPNIE SPECJALIZACJI ZAWODOWEJ

Lp.	Nazwa dziedziny
1	Ekonomika i organizacja przedsiębiorstw
2	Ekonomika i organizacja obrotu
3	Ekonomika i organizacja usług
4	Ekonomika pracy i sprawy pracownicze
5	Finanse i rachunkowość

252

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 26 września 1988 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zezwolenia na niektóre czynności obrotu dewizowego.

Na podstawie art. 34 ust. 1 i 2 pkt 1—3 ustawy z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288) oraz w związku z uchwałą Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 19 września 1988 r. w sprawie powierzenia Rządowi pełnienia obowiązków (Monitor Polski Nr 26, poz. 228) zarządza się, co następuje:

§ 1. W załączniku do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 10 marca 1984 r. w sprawie zezwolenia na niektóre czynności obrotu dewizowego (Monitor Polski Nr 7, poz. 52, z 1986 r. Nr 33, poz. 244, z 1987 r. Nr 32, poz. 277 i z 1988 r. Nr 6, poz. 55) wprowadza się następujące zmiany:

1) w części I ustęp 2 skreśla się,

2) w części II:

a) w ust. 3 w pkt 4 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) indywidualnych — w wysokości normy określonej w ust. 1”,

b) w ust. 3 w pkt 6 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) indywidualnych — do wysokości 200 rubli na osobę na dany wyjazd, a od 1 stycznia 1989 r. — do wysokości 200 rubli na osobę w ciągu roku. Dzieciom do lat 7 przysługuje 100 rubli.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. B. Ciał

253

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 20 września 1988 r.

w sprawie produkcji leków gotowych w aptekach.

Na podstawie art. 26 ustawy z dnia 28 stycznia 1987 r. o środkach farmaceutycznych, artykułach sanitarnych i aptekach (Dz. U. Nr 3, poz. 19) oraz w związku z uchwałą Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 19 września 1988 r. w sprawie powierzenia Rządowi pełnienia obowiązków (Monitor Polski Nr 26, poz. 228) zarządza się, co następuje:

§ 1. Apteki mogą produkować leki gotowe z surowców farmaceutycznych objętych urzędowym spisem leków.

§ 2. Apteki produkują leki gotowe zgodnie ze szczegółowymi wskazówkami co do ich składu i jakości oraz

metod badania, ustalonymi w formie odrębnych publikacji podawanych do wiadomości aptek.

§ 3. Apteka produkująca leki gotowe jest obowiązana do zapewnienia kontroli jakości produkowanych leków.

§ 4. O podjęciu produkcji leków gotowych kierownik apteki zawiadamia właściwy terenowy organ nadzoru farmaceutycznego i jednostkę organizacyjną prowadzącą aptekę.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

p.o. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: J. Komender